

SFINȚII LUI DUMNEZEU

Prima duminică după Pogorârea Sfântului Duh amintește pe toți sfinții cunoscuți și necunoscuți, câți au existat în istorie. Biserica ne amintește în această duminică faptul că avem datoria de a ne mărturisi credința, așa cum sfinții, mai ales martirii și mărturisitorii, au murit pentru această mărturisire, iar ceilalți s-au sfințit, trăind adevărurile de credință din tot sufletul, din tot cugetul, în smerenie, în dragoste, în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfinții au fost mărturisitori de credință, ei au recunoscut în Dumnezeu pe Creatorul universului și al oamenilor. L-au recunoscut pe Iisus Hristos drept Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu. Ei au intrat într-o ordine de gândire religioasă și nu s-au mai considerat autonomi, ci dependenți de Dumnezeu. Au mărturisit că suntem creați de Dumnezeu și că trăim în această ordine, în această rânduială divină. Cei dintâi mărturisitori au fost Apostolii, cei care au trăit zi de zi, timp de trei ani și jumătate, cu Mântuitorul și care L-au mărturisit cei dintâi în fața oamenilor. Au fost mai apoi martirii și mărturisitori cu prețul vieții. Ei n-au tăgăduit credința în sufletele lor și L-au mărturisit pe Hristos în fața judecătorilor, în public. Drept urmare, „unii au fost uciși cu pietre, alții au fost tăiați cu fierăstrăul, au fost înecați sau aruncați în groapa cu lei” (Evrei 11, 33-38). Scriitorul bisericesc Tertulian, scria în secolul II: „Sângele martirilor a fost sămânța creștinilor”. Pentru exemplul lor de mărturisire, unii dintre păgâni, uneori chiar și cei care rosteau sentințele, au devenit creștini, ajungând ei înșiși martiri, sfinți mărturisitori, văzând credința și neînfricarea celor pe care îi judecau. Sfințenia se poate dobândi în toate felurile de viață care sunt la îndemâna omului. Nu numai cei ce se duc la mănăstiri, nu numai cei care intră în cler și devin episcopi, preoți sau diaconi au cale deschisă spre sfințenie. Pentru sfinți, desăvârșirea este un adânc de smerenie. Fără smerenie nu poate nimeni ajunge la o viață creștină. Iar adevărata smerenie este cea care se ascunde în omenie, în cuminenție, în modestie. Cel care se crede mai virtuos în comparație cu alții, acela nu e sfânt. Sfântul care se lasă laudat că e sfânt, de fapt nu este. Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea: „Cel ce se teme de Domnul are pururea ca tovarășă smerenia și prin gândurile acesteia vine la dragostea și la mulțumirea către Dumnezeu”. Sfânt este omul care se implică în viața altora, se implică în societate, când poate fi de folos. Sfântul nu spune: „Nu mă interesează!”. Pentru el, porunca Domnului, „Fiți sfinți!”, nu este ceva abstract, nu este pentru cei aleși, ci pentru toți. Dedică-te Domnului, dar nu uita de aproapele. De aceea, sfinții sunt mijlocitori între Dumnezeu și oameni, modele pe care Biserica ni le oferă spre urmare. Fără sfinți, nu este Biserica, nu este Tradiția Bisericii. Ei au trecut dincolo în lumina împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt casnicii Domnului. Sfinții au trecut în ordinea spirituală a lui Dumnezeu, în existența veșnică. Așa se explică cultul sfinților în Biserica. El dovedește comuniunea strânsă între credincioșii de aici și cei trecuți dincolo, în slavă. Cultul sfinților este afirmarea speranței în mântuire. Și chiar dacă nu reușim întotdeauna să fim la înălțimea sfinților, rugăciunile către ei arată dorința noastră de a fi ca ei, de a-i avea pururi în viața noastră.

SENSUL POSTIRII

† Cuvânt la începutul Postului Sfinților Apostoli

În accepțiunea cea mai simplă, postul înseamnă abținerea de la anumite mâncări și băuturi, înfrânarea poftelor trupului, înălțarea minții și a inimii către Părintele Ceresc. Postul este mijlocul prin care noi recăpătăm vederea și gustul vieții din Împărăție, adică a vieții celei noi, pregătite pentru creștini, viață pe care atât de ușor o risipim și o înșelăm prin păcate și fărădelegi. Prin post și prin pocăință noi ne reîntoarcem la modul de viață dumnezeiască, pe care am avut-o la început în Rai, înainte de căderea primilor oameni în păcatul neascultării de Dumnezeu. Postul are un caracter spiritual, duhovnicesc. El face sufletul să biruiască patimile trupului, din această perspectivă, postul fiind condiție pentru dobândirea sfințeniei. Postul de bucate este doctore, medicament pentru trup, eliberându-l de toate acumulările dăunătoare, care pot deveni sursa unor boli grave. Din această perspectivă trebuie însă precizat și faptul că postul, redus doar la valențele lui trupesti, ca simplă abținere de la anumite mâncăruri și băuturi, fără a-i da și o conotație duhovnicească, devine simplă înfometare, dietă alimentară. Pentru ca postul să-și atingă deplin scopul său, acela de a ne reintegra în modul de viață din Împărăția lui Dumnezeu, el trebuie să dobândească însă și anumite sensuri duhovnicești, fiind împletit atât cu rugăciunea, cât și cu făptuirea cea bună, îndreptate către Dumnezeu și către semenii. Postirea desăvârșită presupune astfel mai multe exigențe, și de natură duhovnicească. Postul trebuie împreună cu rugăciunea, postul trebuie apoi unit cu milostenia, postul înseamnă mai înfrânare de la tot gândul rău și învăluire în iubire necondiționată față de toți. Ce folos dacă gura nu mănâncă carne, iar cu hulele și cu vorbele necuviincioase rupe din trupul fraților noștri? Ce folos a ne înfrâna ochii de la priverștii necuviincioase, dar cu inima a dori cele rele fraților noștri? Postul fără iubirea de semenii nu poate aduce nici un folos. Postul trebuie asociat mai apoi cu smerenia, ca opus al mândriei sau al slavei deșarte. Și cu adevărat smerenia îi înfrânge pe draci, pentru că diavolul nu se poate smeri. Postul trebuie să genereze în noi o neîncetată stare de pocăință pentru păcatele pe care neîncetat le săvârșim. Iar starea deplinei pocăințe ne duce către scaunul Spovedaniei, unde prin această Taină facem început bun vieții noastre și împlinind canonul rânduit de duhovnic, dobândim de la Dumnezeu deplin iertarea păcatelor noastre. Postul are la capătul său bucuria gustării din Hristos, în Sfânta Împărtășanie, și în aceasta stă de fapt finalitatea sau sensul postirii. Postirea, fără să aibă la capătul său bucuria gustării din potirul euharistic, nu-și atinge rostul. Numai ținând cont de aceste exigențe, postul nostru va fi un post deplin.

† Ascultare, post și rugăciune - cărările care duc spre adevărata libertate: prin ele izgonesc de oameni toate nevoile.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este postul?

Răspuns: Postul este înfrânarea de toate mâncărurile, sau, la caz de boală, numai de unele, de asemenea și de băuturi și de toate cele lumești și de toate poftele cele rele, pentru ca să poată creștinul să își facă rugăciunea lui mai cu înlesnire și să îi fie milostiv Dumnezeu. Încă și pentru a ucide poftele trupului și a primi harul lui Dumnezeu. Postul este o faptă de virtute, un exercițiu de înfrânare a poftelor trupului și de întărire a voinței, o formă de pocăință și un mijloc de mântuire. Dar este în același timp și un act de cult, adică o faptă de cinstire a lui Dumnezeu, pentru că este o jertfă, adică o renunțare de bună voie la ceva care ne este îngăduit, izvorâtă din iubirea și respectul pe care îl avem față de Dumnezeu. Postul este un mijloc de desăvârșire, de omorâre a voii trupului, un semn văzut al râvnii și sânguinții noastre, spre asemănarea cu Dumnezeu și cu îngerii, care n-au nevoie de hrană. Postul este lucrul lui Dumnezeu, căci Lui nu-I trebuie hrană. Este viață și petrecere îngerească, pentru că îngerii sunt fără hrană.

Întrebare: Care e rostul și folosul postului?

Răspuns: Postul folosește și sufletului și trupului, pentru că întărește trupul, ușurează și curăță sufletul. Păstrează sănătatea trupului și dă aripi sufletului: „Nu fi nesățios întru toată desfătarea și nu te apleca la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesațiu va veni până la îngreșoare. Pentru nesațiu, mulți au pierit; iar cel înfrânat își va înmulți viața” (Isus Sirah 37, 32-34). Mântuitorul însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2; Luca 4, 2). El ne învață cum să postim (Matei 6, 16-18) și ne spune că diavolul nu poate fi izgonit decât cu post și rugăciune (Matei 17, 21; Marcu 9, 29). Posteau de asemenea Sfinții Apostoli și ucenicii lor (Faptele Apostolilor 13, 2, 3; 2 Corinteni 6, 5). Ei au și rânduit postul pentru toți creștinii. Sfinții Părinți preamăresc și recomandă postul cu stăruință: „Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftele cele nesăturate, curăță și înaripează sufletul, îl înalță și îl ușurează” (Sf. Ioan Gură de Aur).

Întrebare: Pentru ce s-a așezat postul Sfinților Apostoli?

Răspuns: Postul Sânt-Petrului, adică al Sfinților Apostoli Petru și Pavel, este așezat în cinstea acestor doi Sfinți Apostoli, a căror moarte mucenicească se serbează la 29 iunie și care s-au ostenit cel mai mult pentru vestirea Sfintei Evangheliei și pentru răspândirea credinței creștine. Totodată ne aduce aminte de postul cu care Sfântul Apostol Pavel, împreună cu Varnava, s-au pregătit înainte de trimiterea lor la propovăduire, din porunca Sfântului Duh (Fapte Apostolilor 13, 2-3). Acest post are o lungime schimbătoare, în funcție de data Paștelui. Anul acesta va începe luni, după Duminica Tuturor Sfinților. Se postește până în ziua de 29 iunie, sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Dacă această zi cade miercuri sau vineri nu se mănâncă de dulce. Este un post mai ușor. Se dezleagă marți și joi la vin și untdelemn, sâmbăta și duminica la pește. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 16 iunie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 17 iunie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie
Duminică 18 iunie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Caritate cu demnitate

Două doamne „bine”, se apropie de bătrânică din colțul străzii, care stătea să vândă flori culese din grădina ei. Una dintre ele o abordează: „Cât costa buchetul mamaie?”. „3 lei maică...”. „Îți dau 5 lei pe 2 buchete sau nu mai cumpăr deloc”. Cu o mana tremurândă, bătrâna apucă 2 buchete de flori, ridică privirea spre cea din fața ei, și-i spune: „Dați-mi cât vreți doamnă, oricum nu am vândut nimic azi și trebuie neapărat să-mi cumpăr niște medicamente”. Doamna cercetează buchetele, i se pare că numai unul nu este „ok”, îi spune bătrânei să-i dea altul, îl primește, scoate 5 lei și-i întinde (mai mult îi aruncă, pentru a evita contactul) bătrânei. Cele doua intră zâmbind într-o cafenea din apropiere. Comanda diferite produse, iar la final cer nota de plată. Oferă 10 lei bacșiș, apoi se ridică și merg spre casă. Oare de ce așiam întotdeauna acel aer de superioritate, atunci când cumpăram de la cei săraci? De ce suntem generoși cu cei care nu au nevoie de generozitatea noastră? De ce nu reușim să facem un act de caritate înfășurat în demnitate? Să cumpăram de la cei săraci, chiar dacă de multe ori nu avem nevoie de acel produs. Să ne gândim că pentru noi, 5-10 lei, reprezintă mărunțel, dar pentru cel din fața noastră (aflat într-o situație de nevoie) reprezintă înzecit...

MORALA: Schimbarea începe cu tine!

Cadou întârziat

Fiul unui om înstărit absolvise liceul și de câteva luni băiatul îi tot ceruse tatălui o mașină, știind că și-o permite. În ziua absolvirii, tatăl și-a chemat fiul în birou și i-a înmânat un cadou ambalat frumos, felicitându-l pentru rezultatele sale. Când a deschis, cadoul, băiatul a văzut un jurnal cu coperti din piele, pe care era gravat numele său. Supărat, a început să țipe la tatăl său și a aruncat jurnalul. Anii au trecut, iar băiatul nu a mai vorbit cu tatăl său de atunci. A devenit un om de succes și și-a făcut o familie frumoasă. Într-o zi, a considerat că este momentul să lase trecutul în urmă și s-a gândit să ia legătura cu tatăl sau. Din păcate, a primit o veste cruntă, tatăl său murise și era chemat să recupereze averea lăsată de acesta. Căutând printre lucrurile tatălui său, a observat că jurnalul era încă acolo. În timp ce-l răsfoia, a căzut cheia unei mașini. De cheie era atârnat un breloc pe care scria: „Este toată a ta, o meriți din plin. Indiferent unde te-ar duce această mașină, amintește-ți cât de mult te iubesc!”. **MORALA:** Indiferent ce așteptări ai, bucură-te și de ceea ce primești; poate fi o binecuvântare!

† **Îți petreci cea mai mare parte a vieții făcând ce nu trebuie, iar o bună parte a ei, nefăcând nimic. Toată viața te-ai preocupat de cu totul altceva decât ceea ce ar fi trebuit.**